

Oprichtingsvergadering Nederlandse afdeling International Association for the Study of Pain

Het bestuur van de Nederlandse Anaesthesisten Vereniging ontving een brief van Prof. BONICA (Seattle, Wash., V.S.), waarin de oprichting werd aangekondigd van de International Association for the Study of Pain. Deze vereniging stelt zich ten doel de bestudering van alle aspecten van pijn, zoals bv. neurofysiologische aspecten, klinische research betreffende pijn en de klinische pijnbestrijding.

Het bestuur van de N.A.V. juicht deze ontwikkeling van harte toe en meent dat nu de tijd is gekomen om een Nederlandse onderafdeling van deze International Association op te richten. Het ligt in de verwachting, dat collegae uit een groot aantal disciplines in het lidmaatschap van deze onderafdeling geïnteresseerd zullen zijn. De gedachten gaan dan ook in eerste instantie uit naar een vereniging die weliswaar een intensief contact onderhoudt met belanghebbende wetenschappelijke verenigingen, maar die toch autonoom zal moeten zijn met een eigen organisatievorm.

De bemoeienissen van de N.A.V. zullen zich dan ook beperken tot het organiseren van de oprichtingsvergadering. Het bestuur nodigt al degenen die hiervoor belangstelling hebben, uit tot het bijwonen van een vergadering te houden op dinsdag 22 april 1975 in „Hoog Brabant” te Utrecht om 19.30 uur. Voor wie daar prijs op stelt is er om 18.15 uur gelegenheid een gemeenschappelijke maaltijd te gebruiken.

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

Wandaad of medemenselijkheid?

Nu de strijd t.a.v. euthanasie voortduurt, lijkt het mij nuttig een geval van meer dan een halve eeuw geleden, waarvan ik trouwens reeds mededeling deed zowel aan de Vereniging voor Vrijwillige Euthanasie als aan de Vereniging van tegenstanders van elke poging daartoe, in ruimer publiciteit te brengen.

In 1919 of 1920 werd op de Neurologische Afdeling van het Amsterdamse Binnengasthuis een man binnengebracht, bij wie een reeds door de nekhuid heengebroken tumor van de halswervelkolom een opstijgende verlamming had teweeggebracht, eerst van beide benen, later van de rompsspieren, met name ook die van de buik en van het diafragma. Een begin van armparesen trad eveneens reeds op. De verlamming der buikspieren en van het diafragma maakten de onwillekeurige ademhaling onmogelijk.

De ongeveer 20-jarige patiënt kon slechts ademen door het benutten van de halsspieren voor het opheffen en het laten zinken van de thoraxwand. Sliep hij uitgeput even in, dan wekte hem de ademnood.

Ik zag dit ongeveer een dag aan, en een plan rijpte, dat ik echter niet op eigen verantwoordelijkheid wilde uitvoeren. De hoogleraar (WERTHEIM SALOMONSON) was met vakantie; ik wendde mij tot een oudere mede-assistent, die tijdelijk als hoofd van de afdeling fungeerde, met de vraag: „Wat zou jij in dit geval doen?” Zijn antwoord kwam ogenblikkelijk:

In verband met de organisatie van deze avond wordt het op prijs gesteld als degenen die deze vergadering wensen te bezoeken hiervan vóór 5 april a.s. kennis geven aan de secretaris van de N.A.V.: Dr. M. E. SLUIJTER, Schubertstraat 76, Amsterdam, eventueel telefonisch: 020-720111 tussen 9.00 en 13.00 uur.

Jan Dekkerstichting en Dr. Ludgardine Bouwmanstichting

De Stichtingen hebben ten doel wetenschappelijk onderzoek op het terrein der geneeskunde te bevorderen. Zij kunnen hiertoe in beperkte mate de kosten van een onderzoek subsidiëren en eventueel de extra kosten voor illustraties, tabellen en vertalingen die aan de uitgave van een proefschrift verbonden kunnen zijn.

De volgende bestuursvergadering der Stichtingen zal plaatsvinden in april 1975. In verband daarmee worden subsidie-aanvragen gaarne uiterlijk 10 maart ingewacht.

Een aanvraag dient vergezeld te gaan van een korte omschrijving van het onderzoek; van een raming en omschrijving van de kosten en bij voorkeur van een aanbeveling van degene onder wiens supervisie het onderzoek wordt verricht, dan wel van een andere ervaren onderzoeker.

Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen bij Prof. Dr. P. E. VOORHOEVE, Laboratorium voor Neurofysiologie, 1e Const. Huygensstraat 20, Amsterdam (tel. 020-181313).

„Een stevige dosis slaapmiddelen.” Dat was ook mijn plan. Die avond werd M (zijn naam staat mij nog steeds in het geheugen) uit zijn lijden verlost. Orthothanasie (de term van Prof. DEN OTTER)?

Er zitten nog enige vragen aan vast: met nadruk hebben velen geëist dat mét de familie en mét de patiënt tevoren over dit medische actieve ingrijpen moest worden gesproken. Noch blijkbaar bij mijn mede-assistent, noch ongetwijfeld bij mij kwam een dergelijke gedachte op.

Ook achteraf kan ik er alleen schade van verwachten: wanneer ik denk aan de reacties van de familieleden, die bij een, na hersendood maandénlang „beademde”, bij wie de „kraan dichtgedraaid” wordt, nog menen dat gelaatsbewegingen waren opgetreden, dient men voorbereid te zijn op weigering van de kant der familie (ik heb trouwens met hen geen kennis gemaakt).

Een tweede vraag heeft mij sindsdien wel geïnteresseerd. Het zo snelle antwoord van mijn mede-assistent wekte het vermoeden dat mijn plan hem tevoren ook niet vreemd moet zijn geweest. Hoeveel artsen zullen in vroeger tijden ook niet tegenover de starheid van de Hippocratische eed de eis van medemenselijkheid hebben doen prevaleren?

Doordat in mijn leven de neurologie plaats maakte voor psychoanalyse en psychotherapie, is het voorgaande uniek voor mij gebleven, en des te markanter.

’s-Gravenhage, januari 1975

H. DE LEVIE